

Reactie op artikel van Tetelepta-Tan

Graag wil ik collega Tetelepta-Tan¹ bedanken voor hetgeen zij geschreven heeft in *TBV*.

Een paar kanttekeningen zijn echter op zijn plaats.

Ten eerste geeft de auteur in haar artikel aan dat de Centrale Raad van Beroep (CRvB) niet gebonden is aan het medisch arbeidsongeschiktheids criterium (MAOC) van het Schattingsbesluit (SB). Zij refereert daarbij aan vijf uitspraken van de CRvB (zie punt 2 van de bronvermelding van het artikel).

Om te beginnen stelt de CRvB in geen van bovengenoemde vijf uitspraken dat het niet gebonden is aan het MAOC van het SB.

Inderdaad heeft de CRvB kort na introductie van de richtlijn MAOC in enkele uitspraken gesteld dat hij zich niet gebonden achtte aan de richtlijn MAOC.²⁻⁴ Na de codificatie van de richtlijn MAOC in het SB, heeft hij echter in een tweetal uitspraken⁵ expliciet gesteld dat de kern van de richtlijn MAOC – in het bijzonder verwoord in de punten 1 t/m 5 van paragraaf 3.2 – niet in strijd komt met (een juiste uitleg van) de artikelen 5 van de AAW en 18 van de WAO dan wel enige andere geschreven of ongeschreven rechtsregel. Dit geldt ook voor paragraaf 4.6 van de richtlijn MAOC, die de problematiek rond 'moeilijk objectieveerbare aandoeningen' tot onderwerp heeft.

Ten tweede noemt de auteur de uitspraak van de CRvB 1 juni 2006, waarin hij een (door de rechtbank benoemde) deskundige niet volgt in diens oordeel als deze niet is gebaseerd op medische gronden naar objectieve maatstaven 'opmerkelijk'. Afgezet tegen de vaste jurisprudentie van de CRvB is dit niet opmerkelijk. In de vaste jurisprudentie wordt namelijk tot uitdrukking gebracht dat slechts sprake is van arbeidsongeschiktheid, als een verzekerde op medische gronden naar objectieve maatstaven gemeten de in aanmerking komende arbeid niet kan of mag verrichten. In lijn hiermee stelt de raad dat waar deskundigen hun conclusie uitsluitend baseren op de door betrokkene verwoorde gezondheidsklachten, zij om die reden geen toereikende motivering van hun oordeel hebben gegeven. Dit blijkt onder meer uit de

uitspraken van de raad, gepubliceerd in tijdschrift *Rechtspraak Sociale Verzekeringen* 1996/42,⁴ 1996/162,⁵ 1999/7,⁶ 2000/226,⁷ en de uitspraak van de CRvB van 28 mei 2004.⁸

Tot slot is in de bronvermelding van het artikel ten onrechte de uitspraak LJN AS4192 vermeld. Dit betreft namelijk een zaak waarin in geding is of een in de thuiszorg werkzame verpleegkundige is aan te merken als ondernemer voor de inkomstenbelasting.

Deze vergissing doet echter niet af aan mijn waardering voor de intentie van de auteur om haar kennis met ons te delen.

Fons Elemans, verzekeringsarts

LITERATUUR/BRONNEN

1. Tetelepta-Tan KL. Centrale Raad volgt eigen deskundige niet, 'medisch objectiveringscriterium' onvoldoende toegepast. *Tijdschr Bedrijfs Verzekeringsgeneeskd* 2006; 14: 268–269.
2. CRvB 4 juni 1997, nr. 95/7669 AAW/WAO en 96/265 ZW, LJN: AA8502.
3. CRvB 16 augustus 2000, nr 98/151 AAW/WAO, LJN: AA7325 en CRvB 16 augustus 2000, nr 98/646 AAW/WAO, LJN: AA7107.
4. CRvB 14 februari 1995, nr 1994/155 AAW.
5. CRvB 1 mei 1996, nr 1994/576 ZW.
6. CRvB 20 oktober 1998, nr 96/6538 AAW.
7. CRvB 8 augustus 2000, nr 97/7292 AAW, LJN: AE8618.
8. LJN AP1731.

* De CRvB heeft in bedoelde uitspraken duidelijk uitgesproken dat hij zich 'niet zonder meer rechtstreeks gebonden kan achten aan de richtlijn MAOC voor de eigen beoordeling van de aan hem voorgelegde gevallen van al dan niet toekenning – door de rechtsvoorgangers van UWV – van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen' om de volgende twee redenen:

1. de richtlijn heeft geen 'materieel wettelijke' status;
2. het doel van de richtlijn is het formuleren van uitgangspunten voor de verzekeringsgeneeskundige beoordeling.

Zulks is te minder het geval, aangezien de rechtsvoorgangers van UWV bij besluiten vóór de publicatie van die richtlijn zijn genomen, daarmee bij zijn besluitvorming destijds geen rekening heeft kunnen houden.

Repliek op de reactie van F. Elemans in Lezersforum TBV 2006 nr 8

Ik wil ten eerste reageren op Elemans' laatste opmerking dat bij bron nr. 2: LJV AS 4192 onjuist is. Hier is inderdaad een (type)fout gemaakt, de juiste uitspraak is LJV AR 4192. Waarvan bij deze acte.

Met zijn twee eerdere opmerkingen kan ik het niet eens zijn.

Ten eerste heeft de Centrale Raad van Beroep wel degelijk meermalen gesteld *niet gebonden te achten aan het Schattingsbesluit WAO juli (SB) 2000*, wat zelfs letterlijk weergegeven is in de uitspraken LJV AR 4192 en LJV AT 5957. Ter verduidelijking en ter nadere informatie volgen hieronder enkele citaten uit deze twee uitspraken.

Citaat uit uitspraak LJV AR 4192 (oktober 2004): 'Dit inmiddels in het schattingsbesluit neergelegde besluit richt zich primair tot het uitvoeringsorgaan, respectievelijk de daarbij betrokken functionarissen.'

Citaat uit uitspraak LJV AT 5947 (april 2005): 'Overeenkomstig de doelstelling heeft de standaard het karakter gekregen van een uitvoerige (interne) werkinstructie voor verzekeringsartsen... ten behoeve van een zorgvuldige vaststelling van de (medische) feiten door de (bezwaar)verzekeringartsen van gedaagde.

Dit betekent tevens dat de bestuursrechter, bij zijn vaststelling van de feiten, niet aan de standaard gebonden is.'

Ten tweede zegt dhr. Elemans het niet opmerkelijk te vinden dat de CRvB de deskundige niet gevolgd heeft, en noemt een zevental CRvB uitspraken. Ik zal me beperken tot het geven van commentaar op de vier CRvB uitspraken gedaan

vanaf 2000, aangezien het SB pas geïmplementeerd werd in (juli) 2000, zodat pas vanaf juli 2000 de richtlijnen Medisch arbeidsongeschiktheidscriterium (MAOC) en Geen duurzaam benutbare mogelijkheden (GBDM) een wettelijke status kregen.

Bij deze vier uitspraken is er slechts één soortgelijke uitspraak, waarbij de CRvB de deskundige niet gevolgd heeft, namelijk nr LJV AP 1731, en datum in geding na SB 2000 was.

De overige drie uitspraken zijn geheel verschillend, en zodoende niet relevant.

■ In de uitspraak LJV AE 8618 volgt de CRvB de deskundige wel, bovendien is datum in geding hier 1996, waarbij het MAOC en GDBM nog slechts richtlijnen uitsluitend voor verzekeringsartsen waren.

■ Uitspraken LJV AA 7325 en LJV AA 77107 zijn niet relevant aangezien hier geen deskundigen door de rechtbank of CRvB aangesteld werden.

Uit het bovenstaande blijkt dat een soortgelijke uitspraak (het niet volgen van de 'eigen' deskundige door rechtbank/raad), slechts éénmaal bij uitzondering voorkomt en dus opmerkelijk ofwel bijzonder is.

K.L. Tetelepta-Tan

LITERATUUR

1. Elemans F. Reactie op artikel van Tetelepta-Tan. Tijdschr Bedrijfs Verzekeringsgeneeskd 2006; 14: 339.
2. Tetelepta-Tan KL. Centrale Raad volgt eigen deskundige niet, 'medisch objectiveringscriterium' onvoldoende toegepast. Tijdschr Bedrijfs Verzekeringsgeneeskd 2006; 14: 268-269.

Reactie op de repliek van K.L. Tetelepta-Tan in Lezersforum TBV 2007 nr 1

Tetelepta-Tan stelt in haar repliek onder andere dat op grond van het gegeven dat de CRvB zich niet gebonden acht aan de richtlijn MAOC en de standaard GDBM het opmerkelijk is dat de Raad een (door de rechtbank benoemde) deskundige niet volgt als diens oordeel niet is gebaseerd op medische gronden naar objectieve maatstaven.

In mijn reactie in *TBV* 14 / nr 8 / oktober 2006 heb ik deze stelling willen nuanceren. Daarin heb ik beargumenteerd dat het op grond van de vaste jurisprudentie van de Raad niet opmerkelijk is dat de Raad een (door de rechtbank benoemde) deskundige niet volgt als diens oordeel omtrent het al of niet bestaan van ziekte of gebrek niet is gebaseerd op medische gronden naar objectieve maatstaven.

Tetelepta-Tan deelt dit standpunt niet. Daarom zal ik mijn standpunt andermaal toelichten. Dat doe ik aan de hand van twee citaten uit de arresten van 16-08-2000^{1,2,3} (zie hieronder).

In deze arresten stelt de Raad – zoals Tetelepta-Tan terecht opmerkt – dat deze zich niet gebonden acht aan de richtlijn MAOC,* maar zij stelt tevens dat (een juiste uitleg van de hier van belang zijnde bepalingen van) de richtlijn niet in strijd is met de wet. Anders gezegd: de Raad volgt een deskundige niet als diens oordeel omtrent het al of niet bestaan van ziekte of gebrek, niet is gebaseerd op medische gronden naar objectieve maatstaven.

Citaat 1: 'Alvorens te toetsen of gedaagde (lees UWV) in het onderhavige geval de richtlijn Medisch arbeidsongeschiktheidswetten juist heeft toegepast, zal de Raad dienen te beoordelen of de richtlijn zich verdraagt met de artikelen 5 van de AAW, 18 van de WAO en 3.2 van de Awb alsmede met de door de Raad gegeven uitleg van de eerste twee genoemde wetsartikelen. Dienaangaande stelt de Raad vast dat de kern van de richtlijn – in het bijzonder zoals verwoord in de punten één tot en met vijf van paragraaf 3.2 – niet in strijd komt met (een juiste uitleg van) genoemde bepalingen dan wel enige andere geschreven of ongeschreven rechtsregel. Dit geldt ook voor de paragraaf 4.6 van de richtlijn Medisch arbeidsongeschiktheids criterium, welke paragraaf de problematiek rond "moeilijk objectieveerbare aandoeningen" tot onderwerp heeft.'

Citaat 2: 'In artikel 18 van de WAO en artikel 5 van de AAW is bepaald dat arbeidsongeschikt is degene die als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte, gebreken, zwangerschap of bevalling niet in staat is om met arbeid te verdienen hetgeen gezonde personen met soortgelijke opleiding en ervaring met arbeid gewoonlijk verdienen. Naar vaste rechtspraak van de Raad dient dit artikel aldus uitgelegd te worden dat slechts sprake is van arbeidsongeschiktheid als een verzekerde op medische gronden naar objectieve maatstaven gemeten de in aanmerking komende arbeid niet kan of mag verrichten.'

Voor een uitvoerige toelichting op deze materie verwijs ik gaarne naar de verhelderende aantekening van A.J.V. Bockting in *RSV* 200/229 (11 november 2000), pp. 878–881.

Afgezet tegen de wet is het dus niet opmerkelijk dat de Raad een (door de rechtbank benoemde) deskundige niet volgt als diens oordeel omtrent het al of niet bestaan van ziekte of gebrek niet is gebaseerd op medische gronden naar objectieve maatstaven.

Fons Elemans, verzekeringsarts

BRONNEN

1. CRvB 16-08-2000, LJN AA7325.
2. CRvB 16-08-2000, LJN AA7107.
3. CRvB 16-08-2000, LJN AA9345.

*In deze arresten stelt de Raad ook dat zij zich niet gebonden acht aan de richtlijn GDBM maar deze laat ik hier buiten beschouwing omdat mijn reactie is gericht op de richtlijn MAOC.

Preventie komt ook aan de orde

In het interessante artikel van Koenders et al. Verzuim terugdringen door verbeteren van arbeidsomstandigheden, feit of fictie? (*TBV* 15(2), pag 51–55), schrijven de auteurs aan het eind op pagina 54:

Op dit moment investeert de beroepsgroep van bedrijfsartsen via het Bureau Richtlijnen van de NVAB fors in medische richtlijnen voor het begeleiden van verzuimende werknemers.

Deze mededeling vraagt om twee reacties:

- 1 Als Kwaliteitsbureau van de NVAB willen wij ten eerste graag melden dat het Bureau Richtlijnen sinds 2004 is opgenomen in het